

Jeg vil gerne gøre en enkelt Bemærkning til Affattelsen af § 16. Det ærede Medlem Hr. Mortensen var inde paa at omtale dette Spørgsmaal, og jeg mener ogsaa, at det bør overvejes, om det netop er de rigtige Bestemmelser, man her er inde paa. Det forekommer mig, at man meget let kan komme til at lægge Hindringer i Vejen for adskillige Bymejerier uden at tilvejebringe nogen større Betyggelse, end der er i Forvejen. Det maa naturligvis ikke være Lokaler, der staar i Forbindelse med hinanden; Mejerierne omkring i Købstæderne og Stationsbyerne, der har Butikker, hvor der forhandles Smør og Ost og andre Mejeriprodukter, maa ikke samtidig i samme Ejendom tilvirke Margarine — det finder jeg rigtigt. Men at der skulde være nogen som helst Risiko ved, at de fra den samme Butik har Ret til at forhandle Margarine, kan jeg ikke indse, saa meget mindre som man aldeles ikke kan forhindre dem i at have den i et Lokale i faa Alens Afstand derfra. Jeg synes, det er Bestemmelser, der maaske i nogen Grad skyder over Maalet og derfor trænger til nærmere Overvejelse.

Jeg vil gerne slutte med en enkelt Bemærkning til en Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Kyed fremsatte. Det ærede Medlem udtalte, at vi indførte Bestemmelsen om 16 pCt. Vandindhold som Maksimum i Mejerismør under Hensyn til Udviklingen i England. Det er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem i, men det ærede Medlem tilføjede, at det var ikke, fordi det var nødvendigt herhjemme. Nej, men det kunde maaske være blevet nødvendigt. Jeg havde den Ære at være Medlem af dette Ting ogsaa paa det Tidspunkt, da vi forhandlede dette Spørgsmaal, og jeg var Medlem af det paagældende Udvalg, og der var en anset Smørekspert her i København, som viste Udvalget den Opmærksomhed at invitere det ind og se hans Lager o. s. v. Han viste os dér adskillige Mærker Smør, bl. a. et bestemt Mærke, om hvilket han sagde: Dette Mærke vil jeg nu vise Dem, jeg siger Dem paa Forhaand, at der er mindst 20 pCt. Vand i det Smør. Vi undersøgte og smagte paa det og syntes ikke, der var noget særligt at smage ved dette Smør. Da Prøven blev foretaget — den fandt Sted i vort Paasyn —, indeholdt det 21 pCt. Vand. Jeg erindrer, at jeg sagde til den paagældende Smørekspert: Jeg forstaar ikke, at De ikke kategorisk siger til det paagældende Mejeri: Vi vil overhovedet ikke købe saadant Smør. Det har jeg sagt for længst — sagde han —, men det maa vel være et Spørgsmaal om Pris, thi Producenten sva-

rede: Jeg vil producere den Slags Smør. Jeg maa sige, at det af Hensyn til vort Smørs gode Renommé vilde være i høj Grad formaalstjenligt at faa truffet Bestemmelser, der sikrer vore Aftagere i Udlandet mod at faa en saadan Vare, og derfor tror jeg, det var i allerhøjeste Grad nyttigt, at vi fik indført Lurmærket; og det ærede Medlem har jo ganske Ret i, at det foruden at være et Oprindelsesmærke, foruden at garantere, at det er dansk Smør, tillige er et Kvalitetsmærke; det har efter min Opfattelse været af meget stor Betydning for vor Smørekspert.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Pinstrup: Det Spørgsmaal, som nu behandles her i Folketinget, har jo tidt mødt Rigsdagen og ofte været til Forhandling her. Man skulde tro, det drejede sig om en Industri, der har været behandlet ilde fra Lovgivningsmagts Side og har været berøvet enhver retmæssig Udviklingsmulighed, men det er ikke Tilfældet. Som ogsaa tidligere Talere har nævnt, er Striden mellem Smør og Margarine af gammel Dato; den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (A. C. Mortensen) mindede om Smørkrigens Dage, men det var mere et politisk Spørgsmaal; der var nogle, som vilde lave Politik paa Smørret. Fra Landbrugets Side har man aldrig modsat sig Produktionen af Margarine her i Landet, det var et Næringsmiddel, en Forbrugsartikel, der havde sin Berettigelse, og som Landbruget ikke er gaaet imod. Resultatet af de Kampe, der blev ført i 80erne, blev Loven af 1888, og da denne Lov var vedtaget, udtalte Hørup: I Anledning af den vedtagne Farvningsbestemmelse har vi opnaaet et fast og bestemt Skelne-mærke mellem Smør og Margarine, det er ikke længere muligt for Margarine at drive, som man med Rette har kaldt det, illegitim Konkurrence med Smør ved at benytte Smørrets Farve, og det er det Punkt, der har været Stridspunktet. Spørgsmaalet er, om det skal være tilladt at farve et saadant Kunstprodukt saaledes, at det ikke er til at skelne fra Smør. Nu har man sagt, at det vilde gøre det umuligt for Fabrikkanterne af Margarine at faa Fremgang. Jeg skal minde om, at der i 1889 fabrikeredes 3 Millioner kg Margarine, i 1905—06 24 Millioner kg, i 1913 42,3 Millioner kg, i 1922 55,9 Millioner kg og i 1923 65,2 Millioner kg, saa det er ingenlunde en Industri, der har haft vanskelige Kaar og ikke